

România Mare cât dorul

Băiatul meu, Matteo, și-a schimbat azi-dimineață imaginea de profil pe rețelele de socializare, și-a pus tricolorul românesc. A făcut-o din proprie inițiativă. Are 14 ani, s-a născut și trăiește în Italia, tatăl său e italian, vorbește bine românește, știe cine sunt Eminescu și Brâncuși, se amuză copios când citește *Cartea cu Apolodor*, ascultă Direcția 5, merge de două ori pe an

la bunicii din România, unde se simte acasă, se oprește să vorbească românește cu muzicanții rom de pe străzile din Napoli, e cel mai bun la latină pentru că îl ajută mult limba română. Matteo e mândru că e pe jumătate român, de fapt, un sfert e bucovinean, dat fiind faptul că bunica lui, Doina, s-a născut la Cernăuți, la câțiva ani după ce un pact istoric brutal a fărâmițat România Mare.

O să fiu sinceră cu voi, sunt fericită că, în Italia de astăzi, cea a lui Salvini, deloc amabilă cu emigranții, în Italia în care românii sunt ținta discriminărilor, pe piața muncii, în presă, în cinematografie, el nu se rușinează că mama lui e româncă. Știu că o să vă întrebați: “De ce ar trebui să se rușineze?”. Pentru simplul motiv că, în multe filme italienești, seriale polițiste, emisiuni de divertisment, canale youtube, românii sunt o sursă de inspirație continuă, dar asta, din păcate, nu e un prilej de mândrie. Dacă apare o prostituată, cu siguranță e româncă, dacă polițiștii sunt pe urmele unei bande, sunt români, dacă se fac glume pe seama vreunui bătrân prins în capcana amoroasă a vreunei badante irezistibile, fiți siguri că ea e româncă. Dacă un youtuber italian faimos îi dedică o emisiune întreagă lui Sandu Ciorbă, cu repertoriul său colorat și “exotic”,

asta e considerată, în Italia, muzică românească. Într-o seară, ne uitam la un film italianesc. La un moment dat auzim replica : *Tată, ești singurul italian care a fost în stare să fie părăsit de o româncă!* Matteo era amuzat, eu încercam să par indiferentă.

Așadar, nu e ușor să fii român în Italia de astăzi și să îți păstrezi demnitatea, orgoliul, sentimentul înălțător că aparții unui popor care a făcut Marea Unire. Sunt sigură că nu e ușor, de altfel, nici în România de astăzi, care seamănă, uneori, cu România ***mioapă la tot ce e "mâine", cu ochi mari, deschiși la tot ce e "azi", care nu pricepe și înlemnită stă pe loc***, despre care scria Titulescu, în 1915, într-unul din discursurile sale.

Mulți prieteni români m-au întrebat, zilele astea, cum sărbătoresc Centenarul. Nu o să mă îmbrac în costum național și nu o să mă prind în vreo horă, sub Coloana lui Traian, fluturând tricolorul, dar îi înțeleg pe cei care o fac. Nu o să public fotografii cu momente artistice realizate de copiii scoși în piețe ca să marcheze centenarul, scriind 100 în pas de marș, pentru că, pentru mine, care vin din generația decreștelor, aceste imagini sunt de tristă amintire. Nu o să fac sarmale, pentru că nu știu să le fac, și nici cozonac, pentru că aștept să mi-l trimită mama de Crăciun. Nu o să petrec împreună cu alți români, pentru că Gabi, prietena mea cu care aș vrea să sărbătoresc, nu locuiește aproape de mine. Nu există o comunitate de români unită și organizată în zonă, pentru că se știe că românii din Italia sunt dezbinați, unii s-au "lepădat" de România, vorbesc între ei doar italienește și îl votează pe extremistul Salvini, alții sunt tăcuți și discreți, fiecare cu povestea lui de viață, pe care și-o trăiește cu demnitate, sau cu disperare: o sumă de vise, proiecte, izbânzi, frustrări,

umilințe, renunțări, doruri...

Dorul. De Centenar dorul ar trebui să fie, oare, însutit? Trăiesc de 17 ani în Italia și mi-e dor, în fiecare zi, de ai mei, de oamenii de acasă, cei plecați din această lume, și cei rămași; de locuri, cele cu care timpul a fost îngăduitor și cele cu care a fost necruțător; de parfumuri, pe care doar aerul de acolo le poate cuprinde; de anotimpuri, așa cum se scurg ele doar pe plaiul mioritic. Dacă asta e România, da, mi-e dor de România! După atâția ani trăiți departe, te

detașezi, în mod inevitabil, de realitatea socială și politică, de tensiuni, nu ai atitudini înverșunate, nu critici excesiv ceea ce se întâmplă în țara ta, dar nici nu idealizezi ceea ce se întâmplă dincolo. Nu o faci din indiferență sau aroganță, ci, pur și simplu, pentru că ești cumva suspendat între două lumi, într-un fel de *Pământ de mijloc*. Simți că te-ai înstrăinat de țară, dar te simți un străin acolo unde ești. Îți construiești o Românie a ta, sentimentală, **țara**

bucuriilor și durerilor mele, frumoasă țară, care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate, cum scria Regina Maria în Testamentul său.

La un moment dat, însă, România ta devine incompatibilă cu cea reală. E greu de explicat și e greu de înțeles acest concept, care definește nu doar un statut social, dar, mai ales, o stare de spirit a celor plecați prin lume, nevoiți să-și facă loc prin hățișul de amintiri, dezamăgiri, regrete și doruri și să-și construiască o nouă viață, dar nu și o nouă identitate, departe de țară, dar cu ea în suflet.

La mulți ani, aşadar, României tuturor și României fiecăruia!